

Forfatter: Topsøe, Vilhelm

Titel: Udrag fra I SOLSKIN

Citation: Topsøe, Vilhelm: "Udvalgte Skrifter", i Topsøe, Vilhelm: *Udvalgte Skrifter*, udg. af VILH. ANDERSEN ; HELGE TOPSØE-JENSEN , 1923, s. 43. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-topsoe01-shoot-idm140237638043888/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Udvalgte Skrifter

sikker paa at fremkalde en sand Bifaldsstorm fra Tilhørerne, der stode endnu mere talrigt forsamlede end om Formiddagen, Hoved ved Hoved, længt ud paa Gangene. Efter halvanden Times Forløb gik man til Afstemning, umiddelbart efter et aandfuldt Foredrag af Ordføreren, der sluttede den hele Forhandling med de Ord: »Hvo Intet vover, han Intet vinder, men dristigt vovet, halvt er vundet.« I aandeløs Spænding ventede man paa Afstemningens Resultat, og da den var endt med Majoritet for Forfatningen, udbød der en saa ustandselig Jubel, som aldrig før havde lydt indenfor Salens rolige Vægge, og som neppe tillod Præsidenten at komme til Orde for dybt bevæget at proklamere Forfatningens Vedtagelse og udtale Ønsket om, at den maatte blive til Velsignelse for Fædrelandet.

Nyc, uendelige Hurraraab ringede atter gennem Salens dænnegang ikke alene fra Tilhørerne, men ogsaa fra Raadets Medlemmer, og man skiltes ad under stor Bevægelse.

»Nu skulle vi have os en god Boeuf,« udbød Christian, da de vare komne ned i Slotsgaarden. »Man trænger til at leve lidt godt ved vigtige Begivenheder.«

»Jeg vilde give Noget til, at jeg havde været med at afgive Stemme deroppe,« sagde Knud, »og saa skulde ud til Kapitelgaarden,« tilføjede han sagtere.

»Hvad siger Du?« spurgte Christian.

»Jeg antager Dit Forslag,« svarede Knud.

Man gik op til en af de store Restaurationer. Paa den livlige Bevægelse, der herskede imellem de talrige Gjæster, kunde man strax mærke, at den vigtige Efterretning var naaet derhen, og rundt om i mindre Grupper diskuterede man det store Spørgsmaal.

»Mine Herrer!« raabte Christian, idet han rejste sig med sit Glas i Haanden. »Jeg foreslaaer, at vi drikke et Glas for den nye Forfatning.«

Nogle enkelte af de Tilstedeværende saae halvt fornærmede paa det unge Menneske, hvem de mistænkte for at ville gjøre sig vigtig, men de Øvrige modtog Skaalen med Begejstring, og den blev drukken under livlige Hurraraab. Hele det tilstedeværende Selskab, sammensat, som det jo altid paa

slige Steder er Tilfældet, af de meest ueensartede Elementer, følte sig pludseligt i den fælles Glæde som Venner og Bekjendte.

Man sluttede sig sammen i een stor Kreds, og Samtalen førtes med stort Liv om Dagens vigtige Begivenheder, om de enkelte Medlemmers Afstemninger og Udtalelser og om de Følelser, den vigtige Efterretning vilde fremkalde rundt om i Europa, hvor den alt maatte være bragt ad Telegrafernes lynsnare Baner. Taler og Sange vekslede til langt ud paa Natten. Man udtalte de skønneste Forhaabninger om en lysende og ærefuld og end alvorlig Fremtid, som nu vilde oprinde, det var, som man alt stod ved det Meal, man i saamange Aar længselsfuldt havde sukket efter.

Knud var en af de Tauseste. Christian derimod var lutter Liv og Bevægelse, og da Kredsen endelig skiltes, udbragtes der et Leve for ham, thi han havde paa en Maade været Dirigent.

»Nu føler jeg, hvad det er at elske sit Fædreland, at kæmpe for en Idee,« sagde han begejstret til Knud. Denne svarede ikke, og Christian frygtede for, at han følte sig tilsidesat og overseet.

To Dage efter, en mørk Novembereftermiddag, var der en underlig Bevægelse i Københavns Gader, en Bevægelse af en sælsom, uhyggelig Art. Rundtom stode talrige Grupper, men fra ingen af disse lød der højrostede Ord, dæmpet og ligesom frygtende for at tale højt gav man bekymrede Tanker Luft, og dyb Alvor stod at læse paa de Samtalendes Ansigter. Hvor et Par stode samiede, sluttede strax Flere sig til dem, thi det var ogsaa nu Timer, hvor Alle kjende hinanden og slutte sig sammen. Det Budskab, der gik rundt i Byen, var, at Kongen laa for Døden paa Lyksborg Slot.

Mørket sænkede sig efterhaanden over Staden, Skyerne trak sig tæt sammen over hele Himlen, og Regnen begyndte at falde i de tause og mørke Gader, just som det Budskab fløj gjennem Staden, at der var kommet Telegram om Kongens Død, et Budskab, der gav Manges Stemme en sælsom, brudt Klang, naar det udtaltes, som fremkaldte Taarer i mangt et Øje og dybe, alvorlige Tanker i alle Hjerter.